

Auschwitz-Birkenau - 11. října 2016

Je sychravé, chladné dopoledne a naše skupina studentů 6. a 4. ročníku prochází železnou branou s nápisem ARBEIT MACHT FREI. Vstupujeme do těchto míst z vlastního rozhodnutí, najedení a dobře oblečení a víme, že za pár hodin nás pohodlný autobus odveze zase domů. Nic z toho neplatilo pro ty, kteří byli v letech 1940 - 1945 přiváženi do nacistického koncentračního a později i vyhlazovacího tábora Auschwitz. Nacisté zde vybudovali největší ze všech svých táborových komplexů. Dosáhl celkové rozlohy 40 km² a mířily sem železniční transporty vězňů z mnoha zemí Evropy. Přibližně 1 100 000 mužů, žen a dětí zde zahynulo. Většina obětí byli Židé a název Auschwitz-Birkenau se stal jedním ze symbolů holocaustu.

Procházíme postupně prostorem bývalého tábora a s pomocí našich průvodkyň se pokoušíme představit si nepředstavitelné: podmínky v táboře, otrockou práci, boj o život a alespoň kousek lidské důstojnosti, utrpení a hrůzu, masové vraždění... Snažíme se pochopit

nepochopitelné: Jak to, že se lidé tak snadno nechají přesvědčit, že se budou mít lépe, když se zbaví jiných lidí? Co je to v člověku, že je schopen chladnokrevně týrat a zabíjet lidské bytosti, protože to někdo nařídil? Bohužel jsou tyto otázky aktuální i v současnosti a smyslem památníků, jako je ten v polské Osvětimi, je také to, aby setkání s hrůzami minulosti bylo výzvou k vnímání nenávisti, násilí a krutostí kolem nás na mnoha místech současného světa. Výzvou k tomu, abychom opustili naivní přesvědčení, že nás se utrpení druhých netýká.

Za předmětovou komisi dějepisu Eva Veselková

